

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

14113 *Reial decret llei 19/2026, de 29 de juny, de mesures urgents en matèria de jubilació parcial anticipada del personal laboral de les administracions públiques i de complement d'insularitat a les Illes Balears.*

I

L'aprovació del Reial decret llei 11/2024, de 23 de desembre, per a la millora de la compatibilitat de la pensió de jubilació amb el treball, introdueix una nova regulació del contracte de relleu, mitjançant la modificació de l'article 12 del text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors, aprovat pel Reial decret legislatiu 2/2015, de 23 d'octubre, i de l'article 215 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social, aprovat pel Reial decret legislatiu 8/2015, de 30 d'octubre. La nova regulació, que va entrar en vigor l'1 d'abril de 2025, pel que fa a la jubilació parcial anticipada, recull novetats en la redacció de l'article 12.6 del TRET. En síntesi:

1r Per poder accedir a aquesta modalitat de jubilació parcial, cal concertar simultàniament un contracte de relleu indefinit i a temps complet.

2n El contracte de relleu s'ha de mantenir vigent des de la data d'efectes de la jubilació parcial fins a, almenys, els dos anys posteriors a l'extinció de la jubilació parcial.

3r El contracte de relleu s'ha de formalitzar amb un treballador en situació de desocupació o que tingui formalitzat amb l'empresa un contracte de durada determinada.

4t El lloc de treball del treballador rellevista pot ser el mateix o diferent del del treballador substituït, sense perjudici de la correspondència entre les bases de cotització de tots dos que sigui exigible en la legislació en matèria de Seguretat Social.

Als efectes de complir aquesta obligació i possibilitar amb això la jubilació parcial del personal laboral de l'Administració de l'Estat, s'ha treballat de manera coordinada entre el Ministeri per a la Transformació Digital i de la Funció Pública, el Ministeri d'Inclusió, Seguretat Social i Migracions i la resta dels departaments ministerials juntament amb els representants dels treballadors en el marc dels diferents convenis col·lectius.

Així, amb data 28 de març de 2025, es va dictar la Resolució de la Secretaria d'Estat de Funció Pública sobre criteris orientadors relatius a la contractació de personal laboral fix en el sector públic, en la modalitat de contracte de relleu, derivats de l'entrada en vigor del Reial decret llei 11/2024, de 23 de desembre.

En l'esmentada Resolució s'establien orientacions a les diferents administracions públiques en aplicació del nou marc legal en matèria de jubilació parcial, en l'exercici de les competències atribuïdes per l'article 8 del Reial decret 210/2024, de 27 de febrer, pel qual s'estableix l'estructura orgànica bàsica del Ministeri per a la Transformació Digital i de la Funció Pública.

El 24 de juny de 2025, la Direcció General d'Ordenació de la Seguretat Social ha emès el Criteri 10/2025 en matèria de jubilació parcial del personal laboral d'acord amb la nova redacció de l'article 215 de la Llei general de la Seguretat Social introduïda pel Reial decret llei 11/2024, de 23 de desembre, per a la millora de la compatibilitat de la pensió de jubilació amb el treball, en la qual es va clarificar, entre altres punts, que «les jubilacions parcials que se sol·licitin a partir de l'1 d'abril de 2025 i requereixin la formalització d'un contracte de relleu no es poden efectuar amb càrrec a les ofertes que ja hi hagi en curs, ja que deriven d'una reposició d'efectius que no va tenir en compte el relleu de persones jubilades parcialment.

En conseqüència, i com a mesura de xoc perquè es pugui donar relleu a la persona que sol·licita la jubilació parcial mitjançant la subscripció del contracte de relleu durant

l'any 2025 sense obligar a postergar la virtualitat de la jubilació parcial a les ofertes d'ocupació pública següents, d'acord amb la Resolució de la Secretaria d'Estat de Funció Pública sobre criteris orientadors relatius a la contractació de personal fix en el sector públic, es pot sol·licitar una taxa de reposició específica que es pot autoritzar, de conformitat amb el que estableix la disposició addicional quarta del Reial decret llei 32/2021, de 28 de desembre, de mesures urgents per a la reforma laboral, la garantia de l'estabilitat en l'ocupació i la transformació del mercat de treball, quan sigui essencial per al compliment dels fins que les administracions públiques i les entitats que conformen el sector públic institucional tinguin encomanats, amb acreditació prèvia expressa».

Les actuacions administratives portades a terme van servir, com a mesura de xoc, per permetre harmonitzar la voluntat del legislador del Reial decret llei 11/2024, de 23 de desembre (de qualitat en l'ocupació), la realitat del funcionament de la figura del contracte de relleu en la jubilació parcial d'acord amb la normativa en matèria de seguretat social, i les regles d'accés a l'ocupació pública laboral de caràcter permanent, d'acord amb els principis constitucionals d'igualtat, mèrit i capacitat, tot plegat a fi que la reforma legal no suposés un buidament de la figura de la jubilació parcial en el sector públic, conseqüència no desitjada pel legislador.

Ara bé, la naturalesa subalterna de les competències d'interpretació respecte del marc legal vigent fa que, si bé les mesures adoptades són una manera efectiva de compassar les realitats abans esmentades, calgui acompanyar amb caràcter urgent aquestes actuacions, la validesa de les quals es manté, amb mesures de rang legal que ofereixin seguretat jurídica i estipulin un règim de transició ordenada en el que no pot ser cobert per via interpretativa.

L'essència de la mesura és oferir una flexibilitat imprescindible en la regla de simultaneïtat de relacions entre el jubilat parcial i el rellevista, atès que l'accés a l'ocupació pública amb caràcter fix, a diferència del sector privat, ha de complir sempre els principis constitucionals d'igualtat, mèrit i capacitat, així com les regles fixades en la corresponent Llei de pressupostos generals de l'Estat, la qual cosa, si s'aplica de manera estricta, derivaria en la impossibilitat material de poder acudir a la figura en moltes administracions, en primer lloc, per la naturalesa dels processos selectius per a l'accés a l'ocupació pública i, en segon lloc, per la mida d'algunes administracions i el seu calendari de planificació d'incorporacions.

Es parteix de la necessitat que cada administració disposi d'un instrument de planificació de recursos humans aprovat, preferentment l'oferta d'ocupació pública ordinària, que inclogui de manera expressa la cobertura de jubilacions parcials.

Als efectes de permetre donar compliment, dins de les particularitats de l'accés a les relacions fixes de personal laboral de les administracions públiques, al principi de simultaneïtat entre la contractació del personal rellevista i la jubilació parcial, s'estableix un sistema gradual de flexibilitat, de manera seqüencial, de manera que les administracions hagin d'acudir primer a les solucions de menys flexibilitat i d'acudir a les opcions de més flexibilitat només quan les primeres siguin materialment impossibles d'aplicar.

Amb caràcter transitori fins a l'1 d'abril de 2027, es planteja una opció addicional i intermèdia, per permetre el funcionament ordinari de les administracions i la seva adaptació progressiva al nou règim.

Igualment, ateses les particularitats en l'organització i el funcionament de les diferents administracions públiques, cal clarificar la competència que recau en els òrgans competents en matèria de personal per portar a terme les actuacions que la normativa de Seguretat Social atribueix a l'empresari.

Al costat de les mesures relatives al règim de la jubilació parcial del personal laboral de les administracions públiques, aquest Reial decret llei incorpora una disposició addicional referida a la indemnització per residència del personal al servei del sector públic estatal destinat a la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.

La indemnització per residència constitueix un complement retributiu de naturalesa estatutària dirigit a compensar les condicions especials derivades de la destinació en

determinats territoris, fonamentades en circumstàncies objectives com ara la insularitat, els costos diferencials de vida, les dificultats de mobilitat geogràfica i, en general, les condicions estructurals del mercat d'habitatge i de béns i serveis.

En el cas de les Illes Balears, les circumstàncies esmentades presenten en l'actualitat una intensitat singular, i afecten de manera directa la capacitat de les administracions públiques per garantir la provisió i l'estabilitat adequades dels serveis públics, alguns d'essencials, especialment en sectors amb alta mobilitat o dificultat de cobertura.

La persistència d'un desajust significatiu entre el cost efectiu de la residència a les Illes Balears i la compensació prevista a través dels mecanismes retributius actuals no constitueix únicament una qüestió de política de personal, sinó que incideix de manera directa en la capacitat real de les administracions públiques per garantir la prestació contínua, estable i de qualitat dels serveis públics. En particular, les dificultats creixents per atreure, retenir i estabilitzar efectius en determinats àmbits —especialment, en els que requereixen qualificació específica o presenten alts nivells de rotació— poden derivar en dèficits estructurals de personal, increments de la temporalitat no desitjada o sobrecàrregues organitzatives que afectin el funcionament ordinari dels serveis. Tot això es pot traduir, en darrera instància, en una minva de la qualitat, l'accessibilitat i la continuïtat de les prestacions essencials per a la ciutadania.

Així, i en compliment de l'Acord marc per la millora de l'ocupació pública i el servei a la ciutadania, subscrit amb les organitzacions sindicals UGT, CSIF i CCOO, la disposició addicional que inclou aquest Reial decret llei té per objecte habilitar un procés de revisió de les quanties de la indemnització per residència a les Illes Balears i assegurar-ne l'adequació a la situació actual mitjançant un procediment que, respectant els principis de negociació col·lectiva, en permeti una actualització efectiva i coherent amb les necessitats del servei públic. Així mateix, es garanteix expressament que la revisió esmentada no pot implicar una minoració de les quanties percebudes actualment, en coherència amb els principis aplicats en precedents normatius anàlegs.

II

Aquest Reial decret llei es compon d'un article únic, una disposició addicional, una disposició transitòria i dues disposicions finals.

L'article únic regula el règim aplicable als contractes de relleu en la jubilació parcial del personal laboral de les administracions públiques.

Així, la norma preveu un sistema gradual de flexibilitat. Amb caràcter preferent, les administracions públiques han de disposar d'un instrument de planificació de recursos humans aprovat, preferentment l'oferta d'ocupació pública ordinària, que inclogui de manera expressa la cobertura de jubilacions parcials previstes. La contractació d'aquest personal laboral fix s'ha de regir per les regles d'accés a la condició de personal laboral a les administracions públiques.

En cas que no sigui possible aplicar la regla que preveu la lletra b) d'aquest apartat, mentre es resol la convocatòria per a la contractació de personal rellevista fix, es pot contractar personal laboral temporal de substitució.

Es pot acudir igualment a la contractació de personal laboral de substitució en cas que es produeixi l'extinció del contracte del personal rellevista fix abans de la finalització del segon any posterior a l'accés pel jubilat parcial a la jubilació plena en qualsevol de les seves modalitats, als efectes de poder donar compliment al manament que preveu l'article 12.6, paràgraf segon, de l'Estatut dels treballadors, en el termini indicat.

La disposició addicional única preveu la revisió, per part del Govern, de les quanties de les indemnitzacions per residència del personal del sector públic estatal destinat a la Comunitat Autònoma de les Illes Balears. Aquesta revisió s'ha de portar a terme amb una negociació col·lectiva prèvia, i suposa la modificació de les quanties vigents per adaptar-les a la situació actual. La norma també preveu, com és habitual en aquests

casos, que l'actualització no pot suposar una minoració de les quantitats que s'abonen actualment en concepte de residència.

La disposició transitòria única estableix que, fins a l'1 d'abril de 2027, s'estableix un nivell intermedi, entre el primer i el segon, abans esbossats, pel qual l'Administració pot vincular la jubilació parcial a un contracte de personal laboral fix a temps complet que hagi estat formalitzat prèviament a partir de l'1 d'abril de 2024 i com a resultat de convocatòries derivades d'ofertes d'ocupació pública ordinàries. D'aquesta manera, quan un treballador sol·liciti la jubilació parcial i aquesta sigui acceptada per l'Administració que correspongui, si a la data del reconeixement de la jubilació parcial s'han formalitzat contractes amb data posterior a 1 d'abril de 2024, l'Administració pot vincular la jubilació parcial a un d'aquests contractes.

A més, atesos la naturalesa particular de l'organització administrativa i els criteris de personalitat jurídica de les administracions públiques, cal particularitzar, d'acord amb el principi de competència que regeix el funcionament del sector públic, i es concreta que ha de ser l'òrgan de personal competent el que emeti un certificat en el qual s'identifiquin la persona que es jubila parcialment i la persona que ha de tenir la consideració de treballador rellevista, que ha de tenir la consideració d'empresari, als efectes de la disposició addicional segona del Reial decret 1131/2002, de 31 d'octubre.

III

L'article 86 de la Constitució permet al Govern dictar reials decrets llei «en cas de necessitat extraordinària i urgent», sempre que no afectin l'ordenament de les institucions bàsiques de l'Estat, els drets, deures i llibertats dels ciutadans que regula el títol I de la Constitució, el règim de les comunitats autònomes ni el dret electoral general.

El real decret llei constitueix un instrument constitucionalment lícit, sempre que, tal com reiteradament ha exigít el nostre Tribunal Constitucional (sentències 6/1983, de 4 de febrer, F 5; 11/2002, de 17 de gener, F 4; 137/2003, de 3 de juliol, F 3; i 189/2005, de 7 juliol, F 3; 68/2007, F 10; i 137/2011, F 7), el fi que justifica la legislació d'urgència sigui subvenir a una situació concreta, dins dels objectius governamentals, que per raons difícils de preveure requereix una acció normativa immediata en un termini més breu que el requerit per la via normal o pel procediment d'urgència per a la tramitació parlamentària de les lleis, principalment quan la determinació d'aquest procediment no depèn del Govern.

Així mateix, la necessitat extraordinària i urgent d'aprovar les mesures que inclou aquest Reial decret llei s'inscriu en el judici polític o d'oportunitat que correspon al Govern (STC 61/2018, de 7 de juny, FJ 4; 142/2014, d'11 de setembre, FJ 3); i aquesta decisió, sens dubte, suposa una ordenació de prioritats polítiques d'actuació (STC de 30 de gener de 2019, Recurs d'inconstitucionalitat núm. 2208-2019); en aquest cas mesures dirigides a incrementar l'eficiència en el funcionament de l'ocupació pública.

La fiscalització adequada del recurs al decret llei requereix l'anàlisi de dos aspectes des de la perspectiva constitucional: d'una banda, la presentació explícita i raonada dels motius que ha tingut en compte el Govern en la seva aprovació (STC 29/1982, de 31 de maig, FJ 3; 111/1983, de 2 de desembre, FJ 5; 182/1997, de 28 d'octubre, FJ 3; i 137/2003, de 3 de juliol, FJ 4); i, d'altra banda, l'existència d'una connexió necessària entre la situació d'urgència definida i la mesura concreta adoptada per subvenir-hi (STC 29/1982, de 31 de maig, FJ 3; 182/1997, de 28 d'octubre, FJ 3; i 137/2003, de 3 de juliol, FJ 4).

Quant a la definició de la situació d'urgència, s'ha precisat que no és necessari que aquesta definició expressa de la necessitat extraordinària i urgent l'hagi de contenir sempre el real decret llei mateix, sinó que aquest pressupòsit cal deduir-lo igualment d'una pluralitat d'elements. L'examen de la concurrència del pressupòsit habilitador de la «necessitat extraordinària i urgent» sempre s'ha de portar a terme mitjançant la valoració conjunta de tots els factors que van determinar el Govern a dictar la disposició legal excepcional i que són, bàsicament, els que queden reflectits a l'exposició de motius de la

norma, i en el mateix expedient d'elaboració d'aquesta (STC 29/1982, de 31 de maig, FJ 4; 182/1997, de 28 d'octubre, FJ 4; 11/2002, de 17 de gener, FJ 4, i 137/2003, de 3 de juliol, FJ 3).

Quant a la segona dimensió del pressupòsit habilitador de la legislació d'urgència, concebuda com a connexió de sentit entre la situació de necessitat definida i les mesures que s'adopten en el reial decret llei, el fet que es consideri una reforma estructural no impedeix, per si sola, la utilització de la figura del decret llei; ja que, i això és particularment pertinent en el cas que s'analitza, el possible caràcter estructural del problema que es pretén tallar no exclou que aquest problema es pugui convertir en un moment donat en un supòsit de necessitat extraordinària i urgent, per al tractament del qual representa un instrument constitucionalment lícit, en la mesura que és pertinent i adequat per a la consecució del fi que justifica la legislació d'urgència, que no és un altre que subvenir a «situacions concretes dels objectius governamentals que per raons difícils de preveure requereixin una acció normativa immediata en un termini més breu que el requerit per la via normal o pel procediment d'urgència per a la tramitació parlamentària de les lleis» (STC 31/2011, de 17 de març, FJ 4; 137/2011, de 14 de setembre, FJ 6, i 100/2012, de 8 de maig, FJ 8).

La urgència i necessitat de les mesures que inclou aquest Reial decret llei deriven de la situació produïda per l'adaptació a la realitat de les administracions públiques de la reforma operada pel Reial decret llei 11/2024, de 23 de desembre, així com a l'evolució dels costos de la vida a les Illes Balears i el risc que aquesta pot suposar per a la prestació adequada dels serveis públics en condicions d'igualtat respecte a la resta de territoris.

Com ja s'ha apuntat, les actuacions administratives i interpretatives que s'han portat a terme i que van oferir unes mesures de xoc s'han de completar amb mesures de rang legal, que permetin oferir seguretat jurídica i estipulin un règim de transició ordenada.

La urgència, per tant, es deriva de la necessitat de completar l'ordenament jurídic ja vigent i que, en el desplegament dels seus efectes, per poder assegurar la virtualitat de la figura de la jubilació parcial en les administracions públiques, en el marc de l'objectiu de millora de la situació del treballador rellevista que perseguia el Reial decret llei esmentat.

Si bé la legislació vigent no configura la jubilació parcial com a dret subjectiu, no és menys cert que el marc legal ha d'assegurar que, en els casos en què sigui procedent, les administracions públiques hi puguin acudir, motiu pel qual no es pot demorar l'adopció de les mesures legals incloses, amb una tramitació com a projecte de llei, a fi d'assegurar que la finalitat de millorar la claredat, seguretat jurídica i ordre, en l'adaptació de la jubilació parcial a les administracions públiques, es pugui assegurar amb caràcter immediat.

La concurrència del pressupòsit habilitador de necessitat extraordinària i urgent que exigeix l'article 86 de la Constitució espanyola respecte al complement de residència a les Illes Balears es fonamenta en diversos elements concurrents.

En primer lloc, la situació descrita a l'inici afecta de manera directa el funcionament ordinari dels serveis públics en un territori amb condicionants estructurals especials, cosa que genera riscos reals d'insuficiència d'efectius, rotació no desitjada del personal i pèrdua de capacitat d'atracció i retenció d'empleats públics.

En segon lloc, en els últims anys s'ha intensificat de manera evident el desfasament entre el complement retributiu existent i la realitat econòmica, cosa que ha produït un deteriorament progressiu la correcció del qual no es pot demorar sense comprometre l'eficàcia administrativa i la qualitat en la prestació dels serveis públics.

La naturalesa mateixa de la indemnització per residència, la modificació de la qual requereix norma amb rang de llei, impedeix abordar aquesta qüestió mitjançant instruments reglamentaris o merament interpretatius, la qual cosa justifica la utilització d'un instrument normatiu amb força de llei que permeti una resposta immediata.

Finalment, la necessitat de coordinar aquesta revisió amb els processos de planificació de recursos humans i amb la negociació col·lectiva aconsella establir de manera urgent un manament legal clar que permeti iniciar sense dilació els treballs

d'actualització i evitar així que la prolongació de la situació actual continuï generant efectes negatius sobre l'ocupació pública a les Illes Balears.

En conseqüència, la mesura adoptada presenta una connexió directa i immediata amb la situació de necessitat descrita i constitueix una resposta proporcionada, idònia i necessària.

En suma, en les mesures que s'adopten en aquest Reial decret llei concorren les circumstàncies de necessitat extraordinària i urgent que preveu l'article 86 de la Constitució, considerant, d'altra banda, que els objectius que es pretenen assolir amb aquest no es poden aconseguir a través de la tramitació d'una llei pel procediment d'urgència, i sense que aquest Reial decret llei constitueixi un supòsit d'ús abusiu o arbitrari d'aquest instrument constitucional (STC 61/2018, de 7 de juny, FJ 4; 100/2012, de 8 de maig, FJ 8; 237/2012, de 13 de desembre, FJ 4; 39/2013, de 14 de febrer, FJ 5).

Així mateix, cal assenyalar que aquest Reial decret llei no afecta l'ordenament de les institucions bàsiques de l'Estat, els drets, deures i llibertats dels ciutadans regulats al títol I de la Constitució espanyola, el règim de les comunitats autònomes ni el dret electoral general.

Aquest Reial decret llei respon als principis de bona regulació de necessitat, eficàcia, proporcionalitat, seguretat jurídica, transparència, i eficiència, de conformitat amb l'article 129 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

A aquests efectes, es posa de manifest el compliment dels principis de necessitat i eficàcia, atès l'interès general en què es fonamenten les mesures que s'estableixen, i el reial decret llei és l'instrument més immediat per garantir-ne la consecució, una vegada esgotades totes les vies interpretatives, com ja s'ha descrit. La norma és concorde amb el principi de proporcionalitat, atès que conté la regulació imprescindible per a la consecució dels objectius esmentats prèviament. Igualment, s'ajusta al principi de seguretat jurídica, i és coherent amb la resta de l'ordenament jurídic. Quant al principi de transparència, la norma està exempta dels tràmits de consulta pública, audiència i informació pública, que no són aplicables a la tramitació i aprovació de decrets llei. Finalment, en relació amb el principi d'eficiència, aquest Reial decret llei no imposa càrregues administratives per als ciutadans.

En les mesures que s'adopten concorren, per la seva naturalesa i finalitat, les circumstàncies de necessitat extraordinària i urgent que exigeix l'article 86 de la Constitució espanyola com a pressupòsits habilitadors per a l'aprovació d'un reial decret llei.

Aquest Reial decret llei es dicta a l'empara de l'article 149.1.18a de la Constitució espanyola, que atribueix a l'Estat la competència exclusiva en matèria de bases del règim jurídic de les administracions públiques i del règim estatutari dels seus funcionaris.

En virtut d'això, en ús de l'autorització que conté l'article 86 de la Constitució espanyola, a proposta del ministre per a la Transformació Digital i de la Funció Pública, del ministre d'Hisenda i de la ministra d'Inclusió, Seguretat Social i Migracions, i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia 29 de juny de 2026,

DISPOSO:

Article únic. Règim aplicable als contractes de relleu en la jubilació parcial del personal laboral de les administracions públiques.

Als efectes exclusius de donar compliment a l'exigència de formalització d'un contracte de relleu per a l'accés a la jubilació parcial de conformitat amb l'article 215.2 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social, aprovat pel Reial decret legislatiu 8/2015, de 30 d'octubre, i disposicions concordants, per a la jubilació parcial del personal laboral a les administracions públiques cal seguir les regles següents:

a) Les administracions públiques han de disposar d'un instrument de planificació de recursos humans aprovat, preferentment l'oferta d'ocupació pública ordinària o

instrument similar, que inclogui de manera expressa la cobertura de jubilacions parcials previstes. La contractació d'aquest personal laboral fix s'ha de regir per les regles d'accés a la condició de personal laboral a les administracions públiques.

b) Es pot reconèixer la jubilació parcial del personal laboral fix a temps complet sempre que l'Administració corresponent vinculi la jubilació parcial de cada persona treballadora a un contracte de personal laboral fix a temps complet que hagi estat formalitzat prèviament com a resultat de convocatòries derivades de l'instrument de planificació a què es refereix la lletra a) per a la cobertura de les jubilacions parcials, que té a aquests efectes la condició de rellevista.

c) En cas que no sigui possible aplicar la regla que preveu la lletra b) d'aquest article, mentre es resol la convocatòria per a la contractació de personal rellevista fix, es pot contractar personal laboral temporal de substitució, a temps complet, que té a aquests efectes la condició de rellevista, per cobrir temporalment un lloc de treball fins que finalitzi el procés de selecció per a la seva cobertura definitiva. La contractació esmentada s'ha de portar a terme de manera simultània a la jubilació parcial a la qual es vinculi.

Aquest contracte temporal ha de finalitzar en la data de formalització del contracte del personal rellevista fix vinculat a la jubilació parcial esmentada, una vegada resolta la convocatòria on s'hagi inclòs la plaça, de conformitat amb el que disposa l'apartat b). El contracte temporal s'ha d'extingir en tot cas quan finalitzi el segon any posterior a l'extinció de la jubilació parcial del treballador al qual s'hagi vinculat la contractació temporal.

En l'oferta d'ocupació pública, o instrument similar corresponent a l'exercici en què es produeixi la jubilació parcial, i, per tant, la necessitat de contractació de personal laboral temporal, s'ha d'incloure un nombre de places, de la mateixa categoria, igual o superior al de les autoritzades amb caràcter temporal, amb la finalitat d'evitar situacions de temporalitat no desitjada en el marc de les administracions públiques. Si no és possible incorporar les places esmentades a l'oferta d'ocupació pública o instrument similar corresponent a l'exercici esmentat, s'han d'incloure en la següent.

d) Es pot acudir a la contractació de personal laboral temporal per substituir el personal laboral contractat de conformitat amb el que disposen els apartats anteriors en cas que es produeixi l'extinció del contracte del personal rellevista fix, o del personal temporal mateix, abans de la finalització del segon any posterior a l'accés pel jubilat parcial a la jubilació plena en qualsevol de les seves modalitats.

Aquest contracte temporal ha de finalitzar en la data d'incorporació del nou personal laboral fix vinculat a la jubilació parcial o, en tot cas, quan finalitzi el segon any posterior a l'extinció de la jubilació parcial del treballador al qual s'hagi vinculat la contractació temporal.

e) Per acreditar l'existència de rellevista, l'òrgan competent en matèria de personal de l'Administració on presti serveis el jubilat parcial ha d'emetre un certificat en el qual s'identifiqui la persona que es jubila parcialment i la persona que té la consideració de persona treballadora rellevista.

f) Als efectes del que preveu l'apartat 4 de la disposició addicional segona del Reial decret 1131/2002, de 31 d'octubre, pel qual es regula la Seguretat Social dels treballadors i treballadores contractats a temps parcial, així com la jubilació parcial, és responsable l'Administració ocupadora del jubilat parcial.

g) Per a la contractació del personal rellevista que preveuen els apartats anteriors, no és exigible el requisit d'estar en situació de desocupació o tenir concertat un contracte de durada determinada.

Disposició addicional única. *Indemnitzacions per residència a la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.*

El Govern ha de revisar en el termini de sis mesos les quanties de les indemnitzacions per residència del personal del sector públic estatal destinat a la Comunitat Autònoma de les Illes Balears i, amb una negociació col·lectiva prèvia, ha d'aprovar la modificació de

les quanties vigents per adaptar-les a la situació actual. L'actualització no pot suposar una minoració de les quantitats que s'abonen actualment per aquest concepte.

Disposició transitòria única. *Règim transitori d'aplicació al reconeixement de la jubilació parcial del personal laboral de les administracions públiques.*

A més de les possibilitats que preveu l'article únic d'aquest Reial decret llei, fins a l'1 d'abril de 2027, el reconeixement de la jubilació parcial del personal laboral al servei de les administracions públiques es pot vincular a un contracte de personal laboral fix a temps complet que hagi estat formalitzat a partir de l'1 d'abril de 2024 com a resultat de convocatòries derivades d'ofertes d'ocupació pública ordinàries o instruments similars.

Disposició final primera. *Títol competencial.*

Aquest Reial decret llei es dicta a l'empara del que disposa l'article 149.1.18a de la Constitució espanyola, que atribueix a l'Estat la competència exclusiva en matèria de bases del règim jurídic de les administracions públiques i del règim estatutari dels seus funcionaris.

Disposició final segona. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

29 de juny de 2026.

FELIPE R.

El president del Govern,
PEDRO SÁNCHEZ PÉREZ-CASTEJÓN